

Το φως των Φώτων μπήκε και στην καρδιά μας;

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας

Κήρυγμα Κυριακής μετά των Φώτων της Ιεράς Μητροπόλεως Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας

Αυτές τις ημέρες που η καθημερινότητα επιστρέφει στο συνηθισμένο της ρυθμό μετά τις μεγάλες εορτές, είναι καλό να σταθούμε για λίγο και να σκεφτούμε τι κρατήσαμε μέσα μας από όλα όσα ζήσαμε. Να κάνουμε ένα πνευματικό απολογισμό. Οι ημέρες πέρασαν, οι Ναοί φωτίστηκαν, οι ύμνοι αποδόθηκαν, ο Αγιασμός μπήκε στα σπίτια μας, όμως το πιο σημαντικό ερώτημα παραμένει αν το φως των Φώτων μπήκε και στην καρδιά μας.

Τα Άγια Θεοφάνεια πέρασαν, αλλά το μήνυμά τους δεν σβήνει ποτέ για την Εκκλησία. Στον Ιορδάνη ποταμό αποκαλύφθηκε ο Θεός και μαζί Του αποκαλύφθηκε ο δρόμος του ανθρώπου. Αμέσως μετά, όπως μας αναφέρει το κείμενο του Ευαγγελίου, αρχίζει τη δημόσια διδασκαλία Του. Δεν ξεκινά με εντυπωσιακές πράξεις ούτε με θαύματα, αλλά με ένα καθαρό μήνυμα προς όλους, αλλάξτε τρόπο σκέψης και ζωής γιατί η Βασιλεία του Θεού είναι πια κοντά σας.

Σε αυτό το σημείο, μας βοηθά στην κατανόηση όλων αυτών ο λόγος του Αγίου Βασιλείου του Μεγάλου, ο οποίος τονίζει στα κείμενά του ότι δεν αρκεί να λείει κανείς τα σωστά, χρειάζεται και να ζει σωστά. Αυτή η σκέψη συνοψίζει όλο το νόημα των Φώτων. Δεν αρκεί να πιστεύουμε με τα λόγια αν η ζωή μας δεν αλλάζει. Δεν αρκεί να κρατούμε τον Αγιασμό στο σπίτι αν δεν αφήνουμε τον Χριστό να αγιάσει την καρδιά μας. Τι σημαίνει πρακτικά όμως αυτό. Να ακολουθεί κανείς τον Χριστό μετά τα Φώτα σημαίνει να Του εμπιστεύεται τη ζωή του, να Του ανοίγει την καρδιά του και να Τον τοποθετεί στο κέντρο των αποφάσεών του. Πολλές φορές μένουμε στην εξωτερική εικόνα της πίστης. Φροντίζουμε για τα θέματα της ζωής μας, αλλά δυστυχώς παραμελούμε την ψυχή μας.

Ο κόσμος σήμερα έχει μεγάλη ανάγκη από ανθρώπους που να ζουν αληθινά την πίστη τους. Όχι τέλειους ανθρώπους, αλλά ειλικρινείς και ταπεινούς που παλεύουν με τις αδυναμίες τους και με μετάνοια πάντα επιστρέφουν στην μάνα Εκκλησία. Έτσι λοιπόν, όταν η ζωή μας γίνεται μαρτυρία, τότε το Φως συνεχίζει να φωτίζει τον κόσμο. Αυτή η πνευματική κατάσταση δεν χρειάζεται μεγάλα λόγια ούτε εντυπωσιακές πράξεις. Χρειάζεται στόχο, σταθερότητα, προσευχή, υπομονή και πίστη στις μικρές καθημερινές επιλογές της ζωής μας.

Ο Χριστός βλέπουμε ότι δεν έμεινε στον Ιορδάνη. Προχώρησε και πλησίασε τους ανθρώπους. Θέλει να προχωρήσει και μέσα στη δική μας ζωή. Να μας προσεγγίσει, από τον Ναό στο σπίτι, από την εορτή στην καθημερινότητα και από το μυστήριο στη ζωή. Θέλει να γίνει συνοδοιπόρος μας, παρηγοριά μας, φως στον δρόμο μας. Αν του επιτρέψουμε βέβαια να μας πλησιάσει. Γιατί δεν καταπατά ποτέ την ελευθερία του ανθρώπου. Όλα όσα ακούσαμε δεν είναι θεωρία.

Σήμερα πριν φύγουμε από τον Ναό, είναι καλό να κρατήσουμε στη μνήμη μας δυο απλές αλλά καθοριστικές αλήθειες.

Πρώτον, η εορτή των Φώτων συνεχίζεται μέσα μας, όταν αποφασίζουμε να αλλάξουμε ζωή. Να ζούμε με μετάνοια και να επιτρέπουμε στον Χριστό να καθαρίζει την καρδιά μας κάθε μέρα.

Δεύτερον, ο Χριστός θέλει να είναι δίπλα στην καθημερινότητα μας. Αυτό όμως

χρειάζεται φωτισμό και αυτό φαίνεται όχι στα λόγια, αλλά στον τρόπο της ζωής μας. Στη μετάνοιά μας.

Η πορεία της ζωής μας συχνά μοιάζει με δρόμο μακρύ και ανηφορικό, όπου άλλοτε βαδίζουμε με θάρρος και άλλοτε με κόπο και φόβο. Σε αυτήν την πορεία ο Χριστός δεν στέκεται θεατής, αλλά γίνεται συνοδοιπόρος. Δεν υπόσχεται ότι θα εξαφανίσει τις δυσκολίες, υπόσχεται όμως ότι θα μας κρατά το χέρι μέσα στις δυσκολίες. Και αυτή η παρουσία Του είναι το μεγαλύτερο δώρο, γιατί κανένας άνθρωπος δεν είναι πραγματικά μόνος όταν ο Θεός περπατά δίπλα του.

Όταν ο άνθρωπος επιτρέπει στο φως του Χριστού να φωτίσει τη ζωή του, τότε αρχίζει να βλέπει τον κόσμο διαφορετικά. Μαλακώνει η καρδιά, αλλάζει η ματιά, η συγχώρεση γίνεται τρόπος ζωής και η ελπίδα ριζώνει βαθιά μέσα στην ψυχή. Δεν σημαίνει ότι παύουν τα προβλήματα, σημαίνει όμως ότι ο άνθρωπος παύει να τα αντιμετωπίζει χωρίς Θεό. Και αυτή η εσωτερική αλλαγή είναι αθόρυβη, αλλά δυνατή, αόρατη στους πολλούς, αλλά σωτήρια για εκείνον που την ζει.

Ας κάνουμε λοιπόν την αρχή μιας νέας πνευματικής πορείας. Όχι με μεγάλες υποσχέσεις, αλλά με μικρά σταθερά βήματα, με προσευχή, με ταπείνωση, με αγώνα. Κάθε πρωί να ζητούμε από τον Θεό να φωτίσει τον νου μας και κάθε βράδυ να Του παραδίδουμε την καρδιά μας. Έτσι η ζωή μας θα γίνεται σιγά σιγά ένας τόπος όπου ο Θεός ευαρεστείται να κατοικεί και η ψυχή μας θα γεύεται την ειρήνη που ο κόσμος δεν μπορεί να χαρίσει.

Αμήν.